

POSTANOWIENIE

Dnia 18 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Dołhy

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 18 stycznia 2017 r.
sprawy D. O.
skazanego z art. 258 § 1 k.k.
z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 14 lipca 2016 r., sygn. akt II AKa .../16
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w O. z dnia 22 października 2015 r., sygn. akt II K .../12,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zwalnia skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w O., wyrokiem z dnia 22 października 2015 r. uznał D. O. za winnego popełnienia m.in. przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. polegającego na tym, że „w okresie co najmniej od początku 2007 r. daty bliżej nie ustalonej do 29 września 2009 r. w C. i innych miejscach na terenie całego kraju brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej zajmującej się produkcją i obrotem znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci amfetaminy, w skład której wchodził J. B. i inne ustalone osoby”, i za to wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności.

W apelacji od tego wyroku w części dotyczącej czynu z art. 258 § 1 k.k. obrońca oskarżonego podniosła zarzuty obrazy przepisów postępowania – art. 7, 4, 410, 2 § 2 w zw. z art. 170 § 1 pkt 3 i 5 w zw. z art. 366 § 1 i 2, oraz art. 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. – w zakresie oceny zeznań świadka J. B. i wyjaśnień oskarżonego oraz błędu w ustaleniach faktycznych.

Sąd Apelacyjny, wyrokiem z dnia 14 lipca 2016 r., utrzymał w mocy zaskarżony wyrok w tym zakresie (pkt II wyroku).

W kasacji od tego wyroku obrońca skazanego zarzuciła rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na jego treść, a mianowicie:

1) art. 7 w zw. z art. 433 § 1 k.p.k. polegające na przekroczeniu przez Sąd zasady swobodnej oceny dowodów, poprzez zaakceptowanie dowolnej analizy zebranego przez Sąd I instancji materiału dowodowego, noszącej znamiona rażącej dowolności ocenie waloru dowodowego zeznań świadka koronnego J. B. w zakresie w jakim odnoszą się do przypisanego skazanemu czynu kwalifikowanego z art. 258 § 1 k.p.k.; poprzez nierozważenie wszystkich okoliczności ujawnionych w toku postępowania, błędnej, sprzecznej z doświadczeniem życiowym ocenie wiarygodności wyjaśnień skazanego D. O., czego konsekwencją było przyjęcie, iż:

- D. O. w okresie od początku 2007 r. do 29 września 2009 r. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej zajmującej się produkcją i obrotem znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci amfetaminy, podczas gdy takie ustalenia poczyniono wyłącznie w oparciu o zeznania świadka koronnego J. B., które to zeznania są niespójne, zasadniczo sprzeczne z wyjaśnieniami złożonymi przez D. O. i pozostałych przesłuchanych w sprawie świadków, a przez to obciążone wysokim stopniem niepewności, nad wyraz oględne oraz nie potwierdzone innymi dowodami - w przypadku dokonania ich krytycznej analizy i oceny - nie dają podstaw do takich ustaleń;

- zeznania świadka koronnego J. B. stanowią wiarygodny, konsekwentny materiał dowodowy pozwalający dokonać stanowczych ustaleń w sprawie, wystarczający do orzeczenia o odpowiedzialności karnej oskarżonego D. O. i przypisanie mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 258 § 1 k.p.k.;

2) art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k., poprzez wydanie wyroku w zaskarżonym części na podstawie tylko

części całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy, ocenionych w sposób pejoratywny przez Sąd Odwoławczy, a w konsekwencji przyjęcie za podstawę skarżonego rozstrzygnięcia niepełnych i nietrafnych ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji, nie odpowiadających obiektywnej prawdzie, czym naruszono zasadę prawdy materialnej, co z kolei skutkowało ustaleniami dowolnymi, nie znajdującymi pełnego i niewątpliwego oparcia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, czym naruszono również dyrektywę swobodnej oceny dowodów;

3) art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., przez dokonanie powierzchownej, odbiegającej od rzetelnej analizy zarzutów apelacji obrońcy D. O., z zaniechaniem pełnego odniesienia się do nich w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, z ograniczeniem się do lakonicznych stwierdzeń, pozbawionych dokładnej analizy i oceny przesłanek, na których zostały oparte, bez wyczerpującej argumentacji, dlaczego zarzuty i wnioski apelacji zostały uznane za niezasadne, a to w odniesieniu do ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Okręgowy w części odnoszącej się do przypisanego skazanemu czynu kwalifikowanego z art. 258 § 1 k.p.k.

W konkluzji skarżąca wniosła o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego i wyroku Sądu Okręgowego w O. i uniewinnienie D. O. od czynu z art. 258 § 1 k.p.k., ewentualnie uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego i wyroku Sądu Okręgowego w O. w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Rejonowej w W. wniósł o jej oddalenie jako bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Sąd Apelacyjny rozpoznając apelację obrońcy oskarżonego szczegółowo odniósł się do wszystkich zarzutów i wniosków apelacji, wskazując jednocześnie dlaczego zarzuty obrały przepisów postępowania i błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie czynu z art. 258 § 1 k.k. uznał za niezasadne. Argumentacja Sądu odwoławczego w tym zakresie jest rzeczowa i wprost odnosi się do zarzutów apelacji. Brak zatem podstaw do uznania, że doszło do rażącego naruszenia

przepisów art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. Podniesione w kasacji zarzuty z pkt 1 i 2 tożsame w istocie z zarzutami zwykłego środka odwoławczego, jak też ich motywacja, wskazują jednoznacznie, że skarżącemu chodzi o ponowną próbę podważenia trafności oceny materiału dowodowego i zakwestionowania ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie. Autor kasacji nie wykazuje bowiem wad zwykłej kontroli odwoławczej, trudno bowiem za takie uznać sformułowania zawarte w treści zarzutów, lecz nadal polemizuje z sądem *meriti* co do uznania materiału dowodowego, w szczególności zeznań świadka J. B., za wystarczający do przypisania oskarżonemu czynu z art. 258 § 1 k.k. Skarżący pomija, że przedmiotem postępowania kasacyjnego nie może być zasadność oceny dowodów i trafność wniosków wyprowadzonych na tej podstawie, ocena wiarygodności poszczególnych źródeł dowodowych, czy też samo przeciwstawienie jednych dowodów innym – bardziej wspierającym racje skarżącego. Tym samym ocena prawdziwości relacji świadków pozostaje poza zakresem dopuszczalnych zarzutów kasacyjnych.

Tak więc konstrukcja kasacji, z pozoru zgodna z regułami art. 523 k.p.k., w istocie – poprzez polemikę ze stanowiska Sądu odwoławczego – zmierza wprost do ominięcia zakazu kwestionowania ustaleń faktycznych.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy oddalił kasację jako oczywiście bezzasadną.